

stemt Særformue, som kan belastes med Skat, og naar hun altsaa er raadig over sit eget Bo, ganske vist er valgberettiget i Henhold til § 1. Hvorfor hun ikke skulde være det ifølge Principet, fortaar jeg ikke, naar man dog holder paa, at de, der have udredet Skat, skulde have Valgret. Det gjør mig ondt, hvis dette affrækker det ærede Medlem fra Skanderborg end yderligere fra dette Forslag, men saaledes er det. Det er ikke den gifte Kvinde i og for sig, der er udelukket, men kun den gifte Kvinde, der paa Gruud af sin Stilling som saadan ikke opfylder de almindelige Forpligtelser, der findes i § 1.

Det ærede Medlem vilde have „den større Del“ forandret til „den større Halvdel“. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at „den større Halvdel“ er kasseret, fordi det er en Unormitet, ligesom „den mindre Halvdel“ ogsaa er det. Det er saadanne Misforstørelser, som kunne staa en vis Tid, men som da ved Lovgivning forandres. Forslaget gaar ikke ud paa at forandre Grundlaget for Kommunalbestyrelserne. Loven bliver staaende; det er kun Valgbestemmelserne, der ændres, og jeg tror ikke, det vil kunne misforstås i og for sig sammenholdt med Kommunalloven eller i og for sig efter Traditionen. Der er Intet at rette der. For Resten kunne vi desværre sige, at der kan blive Nok at rette, thi saa sangvinst er jeg ikke, at jeg tror, at vi med Hensyn til denne Sag, selv om vi Allesammen slutte os om den med varme og Hjertelighed eller, som det ærede Medlem siger: ret af fuldt Hjerte, løbe af med dem, der have et andet Syn og en anden Følelse for den. Hvad Vædringsforslaget iøvrigt angaar, gaar det ud paa at forandre den delvise Valgbarhed, at udslette den og i Stedet for at sætte Forholds- talvalg. Jeg betvivler Hensigtsmæssigheden deraf. Jeg vilde gaa med til det, hvis det var i Kjøbenhavn, fordi det har været Gjens- stand for megen Bevægelse og Forhandling her. Hvis man vilde sætte Pris derpaa for Kjøbenhavns Bedkommende, kunde man mulig gaa med dertil her, men jeg er iøvrigt ingen Ven deraf, thi det er ikke Smaapartiklerne, der skulle regjere Kommunen, det er Flertallet (Bajer: Det bliver det ogsaa!). Det bliver det ikke, det bliver snarere Smaa- partikler og Intriger, end det bliver den samlede Mening i Kommunen, der vælger sit Flertal. Det har sine parlamentariske Mem- ber at overføre Forholdstalsvalg paa disse Gebeter, og det vil ogsaa enkelte Steder komme lidt paa tværs efter den Udvikling, som det kommunale Liv har faaet paa flere Steder. For Resten er Spørgsmaalet let

overset. Det er jo ikke særdeles heldigt med Valgbarhedsænsus, men, som De se, er den bleven noget ubvidet fra Forslaget i 1879— 80, og disse Bestemmelser have den Fordel, at de siden 1872 gjentagne Gange have været Folkethingets Stilling, de have altsaa en Tradition for sig. Naar man i Skander- borgeneen har været misfornøiet dermed, da maa jeg sige, at det ikke kan undgaas, at der kan være enkelte Steder, hvor man stiller sig noget anderledes, men vi vide jo ogsaa, at i Almindelighed taget har Spørgsmaalet, som det foreligger, før været en Vøstestang for Demokratiet ved Rejsning af Valgbevægelse, og jeg tror, det vilde blive det nu, naar vi fik taget det op paa et fælles Grundlag, og jeg skal henstille i Lovforslaget nu at vedtage de Punkter uforandret. Hvorvidt Thingets Flertal har bestemt det anderledes, skal jeg efter det ærede Medlems Udsagn ikke kunne sige, men jeg tænker, at Forslagsstillerne i saa Fald med Taalmodighed ville finde sig deri og lade Loven gaa videre. Vort Ønske er, at man er enig i Grundtanken, nemlig i det Væsentlige en lige Valgret og nogen Betryggelse for Mindretallet i denne lempe- lige Valgbarhedsænsus, og at man fremde- les staaar paa Folkethingets Traditioner i saa Henseende. Det er Forslagsstillerens Ønske, at vi kunne lade Loven gaa videre, og vi vilde være glade, hvis den blev ophøiet til Lov i denne Skikkelse, men vi ere iøvrigt visse paa, at den ikke bliver det, og det kan ikke nytte at skjule det. Vi ønske, at Loven kunde gaa videre, for at komme til Forhand- ling i det andet Thing. Man er fra høre Side — jeg maa jo ikke tale om Landsthinget — store Venner af Smaafolk; det vide vi. Man vil gjerne gjøre dem vel paa alle mu- lige Maader, man vil hjælpe de Syge, understøtte de Fattige o. s. v. Men naar vi komme til deres specielle Forslag derom, er der kun enkelte af dem, der holde Stik i Tanken. Og naar vi komme til Spørgs- maalet om Valgret, synes det mig ikke, at vi have sporet noget Vensteb for Smaafolk. Det kommer af, sige de, at Valgretten kan man ikke leve af. Dog turde det maaste være det bedste Brød til at holde Kræfterne oppe hos Smaafolk, at de vide: Vi ere dog lige med Andre. Jeg kan derfor ikke anbefale disse Vædringsforslag. — Jeg vil bestemt fraraade det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Horjens (Bajer). Jeg maa endvidere bestemt fraraade Vædrings- forslaget under Nr. 1, jeg anbefaler For- slaget under Nr. 4, kan ikke tiltræde Nr. 2, 3 og 5, og maa bestemt fraraade Forslag Nr. 6. Det gaar ikke an, at vi vedtage i en Lov at overlade Fastfættelsen af en saa vig-